

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ
ἐκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν

Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυ-
ρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐστεμμένη ἥρωϊς. — Ὁ Ἰψεν, Β' (μεταφρ. δ)ος Βιρῆνης Νι-
κολαΐδου), — Αἱ γυναῖκες εἰς τὴν πολιτικὴν (μεταφρ. δ)ος Φανῆς
Μισοῦλη), — Ἡ Κωνσταντινούπολις (Ἀπὸ τὸ ταξίδι τοῦ de Ami-
cis Μεταφρ. κ. Ἀμαλίας Βάλθη). — Ἡ κόμησσα Aberdeeu, (Ἀπὸ
τὸ ταξίδι μου τῆς Ἀμερικῆς). — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου — Θέατρον.
Συνταγή. Ἐπιφυλλίς: Ὁ Ἀστρώγκ.

ΕΞΕΤΕΜΜΕΝΗ ΗΡΩΪΣ

Εἰς τὰ ἔτη αὐτὰ τοῦ γυναικείου ἐκνευρισμοῦ, ὅπου ποτα-
μοὶ δακρύων ἐνεδρεύουν παρὰ τοὺς κληθῶν τῶν γυναικείων
ματιῶν καὶ ἐκρήξεις νεύρων διασπείρουν τὸν πανικὸν εἰς τὴν
ἐλαχίστην συγκίνησιν, εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ὅπου αἱ γυναί-
κες χειρότεροι ἀπὸ χιλιετηρίων παιδιὰ βλέπουν κινδύνους ὅπου
δὲν ὑπάρχουν καὶ γιγαντοποιοῦν τὰς μικροτέρας καὶ πλέον
ἀσημάντους ἐνοχλήσεις, ὁ ἥρωϊσμός τῆς νεαρᾶς βασιλίσσης
τῆς Ἰσπανίας ἀποτελεῖ ἓνα ὠραῖον παράδειγμα πρὸς ἀπο-
μίμησιν.

Εἰς τὴν ἐπιστημοτέρα καὶ ὠραιότεραν στιγμὴν τῆς ζωῆς
τῆς ἡ νέας βασιλίσσα εὐρέθη πρόσωπον μὲ πρόσωπον πρὸς τὸν
θάνατον, τὸν πλέον φρικώδη καὶ πλέον ἀπαίσιον. Ἐνα βῆμα
ἀκόμη πρὸς τὰ ἔμπροσ καὶ ἀντὶ τῶν εἰς κομμᾶτια ἄμορφα
καὶ εἰς ὄγκους σαρκῶν διαμελισμένων ἵππων τῆς ἀμάξης τῆς
τοῦ ἰδικῶν τῆς σώμα, τὸ ἔλον κάλλος καὶ νεότητος καὶ ζωὴ θὰ
ἐσπάρκασεν εἰς τοὺς δρόμους. Ἡ νύμφη παρθένος, ἡ νύμφη τῆς
ὁποίας δὲν εἶχαν ἀκόμη σβεσθῆ αἱ λαμπάδες τοῦ ὑμεναίου
καὶ ἀποφυλλισθῆ τὰ ἄνθη τῆς λεμονιάς θὰ ἔπιπτε θῆμα
τοῦ πλέον ἀνάνδρου καὶ μουσαροῦ ἀναρχισμοῦ.

Κάθε ἄλλη κόρη τῆς ἡλικίας τῆς, κάθε ἄλλη γυναῖκα θὰ
τὰ ἔχανε, θὰ ἐκυριεύετο ἀπὸ φόβου, θὰ ὠχρία καὶ θὰ ἔτρεμε

καὶ θὰ ἔπιπτε λιπόθυμος «Ἀναγγεῖλατε εἰς τὴν μητέρα
τοῦ βασιλέως ὅτι ὑγιαίνομεν» εἶπε πρὸς τοὺς προσδρα-
μόντας εἰς βοήθειαν βασιλικούς ἀκολούθους καὶ χωρὶς κανένα
φόβον ἐπλησίασεν ἀμέσως τὰ θύματα τῆς συμφορᾶς καὶ μό-
νον εἰς τὴν θέαν τῶν ὠχρίασε καὶ ἐδάκρυσε.

Ἐπειτα ἔλαβε θέσιν πλησίον τοῦ βασιλικῆς συζύγου τῆς
εἰς ἄλλην ἀμάξαν καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς καταφρέας
καὶ τοῦ τρόμου καὶ τῆς φυγῆς καὶ διασκορπίσεως τοῦ πλή-
θους, λυπημένη μόνον διὰ τὸ δυστύχημα, τὸ ὅποιον ἐπλη-
ξεν ἀντ' αὐτῆς ἄλλους ἀθώους μετέβη εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Οὔτε λυποθυμίας, οὔτε ἐψήξεις νεύρων, οὔτε δάκρυα. Μία
προσευχὴ ἀμέσως εὐχαριστήριος πρὸς τὸν Θεόν, μία συγκί-
νησις φυσικὴ διὰ τὴν τύχην τῶν θυμάτων καὶ μία μητρικὴ
μέριμνα ὑπὲρ τῶν δοκιμασμένων συγγενῶν τῶν, ἰδοὺ τὰ μόνα
ἔχνη, τὰ ὁποῖα ἀφῆκεν ἐπ' αὐτῆς ἡ ἐμφάνισις τοῦ θανάτου,
ὁ ὁποῖος ἀπρόσηλητος παρέστη εἰς τὸν γάμον καὶ μὲ τὰ
μαῦρα πτερά του τόσον ἐσκόρπισε πένθος εἰς τὴν ὠραίαν τε-
λετὴν τῆς στέψως.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον εὐθὺς ὡς τὰ πλήθη διελύθησαν, πρὶν
ἢ ἀκόμη ὁ καπνὸς τῆς θανατηφόρου βόμβας διαλυθῆ ἐντελῶς
καὶ πρὶν ἢ οἱ δρόμοι καθαρισθοῦν ἀπὸ τοῦ χυθῆν αἷμα ἢ βασι-
λίσσα παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ νεαροῦ συζύγου τῆς διέτρεχε τὴν
πόλιν ἐντὸς αὐτοκινήτου. Ἦτο πολὺ φυσικὸν ὁ θάνατος νὰ
ἐνήδρευεν ἀκόμη εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς μεγάλας λεωφόρους
τῆς πόλεως, ἦτο πολὺ φυσικὸν καὶ ἄλλαι βόμβαι ἢ ἐγχειρί-
δια ἢ σφαῖραι νὰ προωρίζοντο διὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν καὶ ἦτο
φυσικὸν ἢ τύχη νὰ μὴ εὗρισκετο πάντοτε μαζὶ τῶν, ὥστε
νὰ μεταβάλῃ τὴν διεύθυνσιν τῶν φονικῶν ὅπλων καὶ νὰ σώσῃ
μὲ τὴν προστατευτικὴν καλύπτραν τῆς τοὺς νέους βασιλεῖς.

Οἷα δὴποτε ἄλλη γυναῖκα θὰ ἔπιπτε λιπόθυμος καὶ θὰ

ήμποδίζε με τὸ σῶμα της τὴν ἐξοδὸν τοῦ βασιλέως. Αὐτὴ ἐκάθισε πλησίον του καὶ ἐπὶ μίαν ὥραν ὄλην καταπληκτος ὁ Ἰσπανικὸς λαός, ἀλλὰ καὶ ἐνθουσιῶν καὶ ἐκτὸς ἐκυτοῦ ἀπὸ τὸν θαυμασμὸν, παρηκολούθει τὴν ἀνὰ τοὺς δρόμους τῆς Μαρδρίτης παρέλασιν τῶν βασιλικῶν νεονύμφων. Εἰς πᾶσαν κίνησιν πρὸς τὰ ἔμπρός, τὸ αὐτοκίνητον ἐσταματοῦσε καὶ ὁ λαὸς αὐθόρμητος ἔτεινε τὰ χεῖρα πρὸς τὴν ἠρωϊκὴν βασίλισσαν καὶ ἐσκέπαζε με ἄνθη τὴν ἄμαξάν της. Ἐκεῖνη, χωρὶς νὰ σκεφθῆ πλεόν ὅτι μεταξὺ τῶν προτεινομένων χειρῶν ἠμποροῦσαν νὰ ὑπάρχουν καὶ δολοφονικὰ, φέροντα τὸν θάνατον καὶ μεταξὺ τῶν ἀνθοδεσμῶν νὰ κρύπτονται βόμβαι, ηὐχαρίσται ὅλους καὶ ἐφάνετο ὡς νὰ συνῆπτε μιλίαν με τὸν λαόν της νέον συμβόλιον ἀλληλεγγύης καὶ πίστεως, τὸ ὁποῖον τῆς ἐξησφάλιζε τὴν ζωὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν.

Ἀπὸ τὴν βασιλικὴν αὐτὴν ἠρώϊδα ἠμποροῦν νὰ ἀντλήσουν διδάγματα, αἱ βίπτουσαι κρυφὰς ὑστερικὰς εἰς τὴν ἐμφάνισιν ἐνὸς ἀκινδύνου ἐντόμου καὶ λιποθυμοῦσαι εἰς τὴν αἰφνίδιαν ἐκρηξίν ἐνὸς πυροτεχνήματος.

IBSEN

Ἡ πρώτη νεότης του

Κατὰ τὸ 1845 ὅταν ὁ Ἐρρίκος Ibsen ἔγραψε τὸ πρῶτον δράμα του, τὸν Κατιλίνα ἦτο εἰκοσι ἐτῶν. Ἐγεννήθη εἰς τὸ Ikiev τῆς ἐπαρχίας Telemarken, εἰς τὴν Νορβηγίαν εἰς τὰς 12 Μαρτίου τοῦ 1828, ἀπὸ γονεῖς πλουσίους κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ πατέρας Ibsen ἦτο ἓνα εἶδος τραπέζιτου εἰς τὴν πόλιν αὐτήν, ἀλλὰ τὸ 1839 αἱ ὑποθέσεις του ἐπήγαιναν κακὰ καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἐμπόριον καὶ νὰ ζητήσῃ ἐργασίαν διὰ τὸν υἱόν του Ἐρρίκον, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμποροῦσε νὰ μένῃ πλέον εἰς βάρους τῆς πτωχῆς οἰκογενείας. Καὶ ἡ ἐργασία εὐρέθη ὁ νέος ἔγινε ὑπάλληλος εἰς ἓνα φαρμακεῖον τοῦ Grimstad, ὀλίγον μακρὰν ἀπὸ τὸ Ikiev. Ἐκεῖ, μεταξὺ συνταγῶν καὶ φαρμάκων, βεβαίως δὲν εὐρίσκατο εἰς τὸ στοιχείον της ἡ καλλιτεχνικὴ φύσις τοῦ Ibsen.

Ὁ νέος ὅμως ἔπρεπε νὰ ἐργασθῆ εἰς τὸ φαρμακεῖον, διὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν δυστυχίαν, διότι φαίνεται ὅτι ἀπὸ τοὺς γονεῖς του δὲν ἐλάμβανε οὔτε λεπτόν καὶ ἔκτοτε δὲν εἶχε χρήματα οὔτε διὰ νὰ φάγῃ. Με ὄλην αὐτὴν τὴν στενοχωρίαν, δὲν ἔκλυσε νὰ μελετᾷ ὅσον ἠμποροῦσε περισσότερον με μεγάλην θέλησιν. Δὲν εἶχεν ἐλευθέρων ὥραν, τὴν ὁποίαν δὲν διέθετε εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ εἰς τὸ νὰ μνησθῆ νέα πράγματα καὶ νὰ ἀποκτᾷ γνώσεις, αἱ ὁποῖαι ἔπειτα τοῦ ἐχρησίμευσαν διὰ νὰ ὑποστῆ τὰς «διπλωματικὰς ἐξετάσεις» καὶ νὰ γίνῃ διδάκτωρ. Κατὰ τὴν πρώτην του νεότητα ἔγραψε διάφορα ποιήματα, συνέταξε εἰς τὴν ἐπικρατοῦσάν τε Οὐγγαρίαν, πολεμικὰ ἄσματα, με τὸν σκοπὸν νὰ ἐνθουσιάσῃ τοὺς Σκανδιναvoὺς νὰ τρέξουν εἰς βοήθειαν τῆς Δανιμαρκίας, ἡ ὁποία ἐπολεμοῦσε τότε με τὴν Γερμανίαν. Οὕτω εἰκοσι ἐτῶν ἔγραψε τὸν Κατιλίνα, ἓνα Κατιλίνα μάλλον ρωμαντικὸν παρὰ κλασικόν, περισσότερον πολεμικὸν παρὰ ἀρχαῖον Ρωμαίων. Ἐπαναστάτης καὶ ταραχοποιός, αὐτὸς ὁ

διος, ὅσον ἠδύνατο νὰ εἶνε, εἰς ἠλικίαν εἰκοσι ἐτῶν, ἠσθάνετο εἰς τὴν ψυχὴν του τὰς αὐτὰς ἐπικρατοῦσάν τε ιδέας διὰ τὴν ζωὴν, τὰς ὁποίας ἠσθάνετο καὶ ὅταν ἔφθασε εἰς μεγαλειότητα ἠλικίαν. Ὁλόκληρος ἡ ζωὴ του μέχρι τέλους ἦτο πνευματικὸν πολεμικόν. Ὁ Κατιλίνας νομίζομεν ὅτι δὲν παρεστῆθη. Βεβαίως κινεῖς ἐκδόσεις δὲν ἐδέχθη νὰ τὸν ἐκδώσῃ, εἰς τρόπον ὅστε ὁ συγγραφεὺς, ἐὰν ἤθελε τὸ ἔργον του νὰ ἴδῃ τὸ φῶς, ἔπρεπε νὰ τὸν ἐκδώσῃ δι' ἰδίον του λογαριασμὸν, καὶ αὐτὸ ἔκλυε τὸ 1850.

Κατόπιν ἐξέδωκε μίαν ἐφημερίδα φιλολογικὴν ἐβδομαδιαίαν, ἡ ὁποία ἔζησεν ἐννέα ἐβδομάδας, δὲν εὔρε κινεῖα συνδρομητὴν καὶ ἔκλυσε. Τὸ 1850 ἐγκατέλειπε τὸ φαρμακεῖον τοῦ Grimstad διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Χριστιανίας με τὴν πρόθεσιν νὰ σπουδάσῃ ἱατρικὴν, ἀλλὰ ἦτο προωρισμένος πραγματικῶς περισσότερον διὰ τὴν ποιητικὴν τέχνην καὶ τὴν δραματικὴν, παρὰ διὰ τὴν ἐπιστήμην τοῦ Γαλλοῦ. Διὰ τοῦτο τὴν παρημέλησε καὶ μετὰ τὸν Κατιλίνα, τοῦ ὁποῖου τὴν ἔκδοσιν ἐπώλησε με τὸ βάρους ὡς χαρτί, διὰ νὰ πάρῃ ὀλίγα χρήματα, ἔγραψε τὴν Ἄνάπαυσιν τοῦ πολεμιστοῦ, τὸ ὁποῖον παρεστῆθη καὶ ἐχειροκροτήθη.

Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ συνετέλεσεν, ὥστε ὁ Ibsen νὰ ἐγκαταλείψῃ ὀριστικῶς τὴν ἱατρικὴν καὶ νὰ ἀφιερῶθῃ ὀλόκληρος εἰς τὴν τέχνην. Τὸ 1852 ἰδρύθη ἓνα νέον θέατρον εἰς τὸ Bergen, ὁ Ibsen προσεκληθὴ ὡς διευθυντής. Εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ἠδύνατο «νὰ κάμῃ πράξιν τῆς τέχνης».

Ἐναντίον τοῦ κόσμου.

Ἐπὶ τινι κειρὸν ἔγραψεν ἓνα δράμα τὸ ἔτος, ἀλλὰ χωρὶς μεγάλην ἐπιτυχίαν, ἕως ὅτου τὸ 1857 ἐνεφανίσθη με τοὺς Πολεμιστὰς τῆς Helgeland, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν ἀποκάλυψις. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ δράματος εἶχεν ἀκόμη ληφθῆ ἀπὸ τὰς λαϊκὰς παραδόσεις τῆς Σκανδιναυίας, ἀλλ' ὁ ρομαντισμὸς τῶν πρώτων ἐτῶν ἤρχετο ὡς βοήθητικὸν μόνον. Ἐὰν πρόσωπα τοῦ δράματος ἦσαν οἱ ζωντανὰ, καὶ εἶχαν εἰς τὸν τρόπον τῆς ὁμιλίας τῶν ἀκριβεῖν καὶ εὐγλωττῶν ὄλων νέων: Οὐδέποτε νὰ λέγῃς ἀνωφελεῖς λόγους — λέγει ἓνα πρόσωπον — ἀλλὰ νὰ προσπαθῆς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον λέγεις νὰ εἶνε κοπερόν ὡς σπαθί!

Με τοὺς Πολεμιστὰς τῆς Helgeland, ὁ Ibsen ἤρχισε νέον στάδιον με τὴν Κομωδία τοῦ Ἐρωτος ἔκλυε ἓνα γιγάντιον βῆμα πρὸς τὰ ἔμπρός. Τὴν Κομωδίαν τοῦ Ἐρωτος ἔγραψε τὸ 1863. Ἀπὸ τὸ 58 ἕως τὸ 62 ὁ Ibsen ἐγκατέλειπε τὸ θέατρον τοῦ Bergen καὶ διηύθυνε τὸ Νορβηγικὸν θέατρον τῆς Χριστιανίας, τὸ ὁποῖον ἐπτώχευσε τὸ 1862 καὶ ἄφησε τὸν διευθυντὴν του χωρὶς ἐργασίαν ὑπὸ πολὺ δυσχερῆστος συνθήκας. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἠθέλησε νὰ κολακεύσῃ τὸ κοινόν. Τὸ πρῶτον ἔργον μετὰ τὴν ἀποτυχίαν ἦτο ἓνα εἶδος χειροκτίου μονομαχίας, τὸ ὁποῖον ἐπέταξε κατὰ τῆς κοινῆς τῆς πόλεως.

Ἡ ὑπόθεσις τῆς Κομωδίας τοῦ Ἐρωτος ἐπλήρωσεν ὅλους καὶ ἐχαρακτήρισθη ὡς τολμηρὰ καὶ ἀνήθικος. Ὁ ἦρωας αὐτός ὁ ὁποῖος ἐκστομίζει ὅτι ὁ γάμος καὶ ὁ ἔρω

εἶνε πράγματα ἐντελῶς χωριστά, καὶ ὁ ἦρωας εἰς τὴν συζυγικὴν ζωὴν βλέπει βεβήλωσιν τοῦ ἔρωτος, ὁ ὁποῖος ὅταν ὁ Lind ἐζητοῦσε τὴν χεῖρα τῆς Ἄννας ἔλεγε: — «ἰδοὺ αὐτὸς φρονεῖ τὴν ποίησιν τοῦ ἔρωτος» — ὁ ἦρωας αὐτὸς ἐπανεστῆτησε τὰ πνεύματα.

Ὁ Ibsen δὲν ἐφοβεῖτο νὰ εἶνε μόνος. Πρὸ τριῶν ἐτῶν εἰς ἓνα ποίημα τὸ ὁποῖον ἐπέγραψε «Ἐπὶ τοῦ ὕρου» ἐφροντίζετο τὸν ἐαυτὸν του, ὅτι ἔφρουγε διὰ τὰ ὄρη καὶ ἐζοῦσε ἐκεῖ ἐπάνω μόνος: «Αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτὸν μου τὸσον δυνατὸν ἐκεῖ, τὸσον πλησίον με τὸ εἶνε μου καὶ με τὸν Θεόν μου! Αἱ σκέψεις μου ἐκεῖ εἶνε δυναταί. Ἐπὶ τῶν κορυφῶν εἶνε ἡ ζωὴ μου.» Εἰς τὴν πεδιάδα δὲν θὰ ἐκατέβαινε πλέον, ἐκτὸς ἐὰν ἡ ψυχὴ του ἀπεσκληρύνετο ὡς χάλυψ' καὶ τότε θὰ ἐδίδασκεν εἰς τὰ πλήθη τὴν νέαν του σοφίαν. Ἐνας κυνηγὸς με πρόσωπον μεριστοφελικὸν τὸν παρακλοῦσε καὶ τὸν συνεβούλευε νὰ ἐπανεθῆ μετὰ τοῦ κόσμου, καὶ ἔκτοτε ἔγενουσε εἰς τὴν ψυχὴν του τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ ν' ἀπολύσῃ τὴν ζωὴν μετὰ τῶν ἰδικῶν του: ἀλλὰ τέλος ἡ ψυχὴ ἐνίκησε «Τώρα εἶμαι δυνατὸς ὡς χάλυψ' καὶ ὑπακούω εἰς τὴν διάθεσιν μου ἡ ὁποία με διατάσσει νὰ πηγαίνω ἀπὸ κορυφῆς εἰς κορυφὴν. Ἡ ζωὴ μου, εἰς τὴν πεδιάδα ἐτελείωσεν. Ἐδῶ ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος εἶνε ἡ ἐλευθερία, ἡ ὁποία εἶνε Θεός. Ἐκεῖ κάτω οἱ ἄνθρωποι γυρίζουν εἰς τὰ σκότη.

Κακολογία καὶ καταδιώξεις

Νὰ εἶνε μόνος δὲν ἐφοβεῖτο. Ἀπὸ τὴν πολυτάραχον νεότητα ἐθασκνίζετο ἀπὸ κακολογίας πολὺ κοινὰς εἰς τὰς μικρὰς πόλεις: ἀργότερα ἐθασκνίσθη ἀπὸ τὰς φοβεράς ἀπαιτήσεις τῶν δανειστοῦ των καὶ ἀπὸ τὰς καταδιώξεις τῶν ἠθικολόγων. Τώρα με τὴν Κομωδίαν τοῦ Ἐρωτος ἔγινεν ἐχθρὸς με τὸν μισὸν κόσμον, ἀλλὰ τὸ κακὸν δὲν θὰ ἦτο μεγάλο, ἐὰν ἡ κομωδία δὲν εἶχε τοιοῦτοτρόπως συγκινήσει τὸν κόσμον ὅλον, ὁ ὁποῖος ἐτόλμησε νὰ κυπήσῃ τὸν ποιητὴν εἰς τὸ ἰδίον του ἄτομον. Συνέκρινε τὸ δράμα του με τὴν ἰδιωτικὴν του ζωὴν, καὶ αὐτὸ τὸν ἐξώργισε καὶ τὸν ἐλύπησε φοβερά, κυρίως διότι ἀκουσίως εἰς τὸ θέμα, τὸ ὁποῖον ἐπραγματεύθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς, αὐτὸς εἶχεν εὔρει τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν εἰρήνην, εἰς τὸν γάμον, τὸν ὁποῖον εἶχε κάμει πρὸ τεσσάρων ἐτῶν. Ἀργότερα ἀφιέρωσεν εἰς τὴν γυναῖκά του τὸν ἀκόλουθον ὕμνον:

«Αἱ θλίψεις της ἦσαν αἱ θλίψεις, αἱ ὁποῖαι μ' ἐπερίμεναν» εἰς τὸν δρόμον μου, ἡ εὐτυχία της τὰ εὐεργητικὰ πνεύματα, τὰ ὁποῖα μ' ἐβοηθοῦσαν. Ἡ πατρίδα της ἦτο ἡ θάλασσα τῆς ἐλευθερίας, ἐπάνω εἰς τὰ νερὰ τῆς ὁποίας ἀγαποῦσε νὰ κωποπρίζεται ἡ βάρκα τοῦ ποιητοῦ. Ἡ οἰκογένειά της ἦτο τὸ πλῆθος τῶν δικφῶρων προσώπων, τὰ ὁποῖα περνοῦν με ἀναπεπταμέναις σημαίαις διὰ μέσου τῶν δραμάτων μου. Ὁ σκοπὸς της ἦτο ν' ἀνάπτῃ εἰς ἐμὲ μίαν μυστικὴν φλόγα, ἀλλὰ με τοιοῦτον τρόπον, ὥστε κινεῖς δὲν ἐγνώριζεν ποῖος μ' ἐβοηθοῦσε. Καὶ διότι δὲν ἐπερίμενε νὰ τὴν εὐχαριστήσω μίαν ἡμέραν, δι' αὐτὸ ἀκριβῶς συνθέτω καὶ δημοσιεύω τὸ ἄσμα αὐτὸ τῆς εὐγνωμοσύνης».

Μετὰ τὴν Κομωδίαν τοῦ Ἐρωτος, ὁ Ibsen, κατὰ τὸν Γεώργιον Brandès — ἐθεωρεῖτο εἰς τὴν πατρίδα

του, ὡς κακὸν μεγαλοφύεσ ὑποκείμενον. Τόσον ὥστε τὸ δράμα, τὸ ὁποῖον ἔγραψε μετὰ, οἱ Μνηστῆρες τοῦ Στέμματος, ὅσον καὶ ἂν ἦτο θαυμασίον δὲν ἤρκεσε νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τὴν κοινὴν ἐκτίμησιν. Ἡ κριτικὴ δὲν ἦτο τόσον αὐστηρά, ἀλλὰ τὸ δράμα ἐπέρασε ἀπαρτῆρητον.

Μερικοὶ φίλοι διὰ νὰ σώσουν τὸν ποιητὴν ἀπὸ τὴν δυστυχίαν προσεπάθησαν νὰ λάβῃ μίαν θέσιν εἰς τὸ τελωνεῖον χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιτύχουν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην—εὐρισκόμεθα εἰς τὸ 1864—ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος μετὰ τῆς Δανιμαρκίας καὶ τῆς Αὐστρίας με σύμμαχον τὴν Πρωσσίαν. Ὁ Ibsen θὰ ἤθελεν ἡ Σουηδία καὶ ἡ Νορβηγία νὰ βοηθήσουν τοὺς ἀδυνατῶντας Δανοὺς ἀδελφοὺς, οἱ ὁποῖοι θὰ καταβάλλοντο ἀπὸ τὴν μεγαλειτέραν δύναμιν. Ἦδη ἐκαμάρωνε μίαν συγχώνευσιν τῶν τριῶν ἀδελφῶν εἰς ἓνα μόνον, καὶ ἐπιθυμοῦσε τὴν Στοιχόλημν καὶ τὴν Χριστιανίαν δὲν ἐκινήθησαν διόλου. Ὁ ποιητὴς λυπημένος καὶ προσβεβλημένος ἀπεσύρθη εἰς ἐκουσίαν ἐξορίαν. Ἠδυνήθη νὰ λάβῃ χρηματικὴν ἐπιχορήγησιν διὰ ταξίδια καὶ ἔφυγε.

Ἐνας καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, τότε, ἔλεγε: «Εἰς ἐκείνον ὅπου ἔγραψε τὴν Κομωδίαν τοῦ Ἐρωτος, ἤξιζε περισσότερον ἓνα καλὸ ξυλοκόπημα παρὰ μίαν χρηματικὴν ἐπιχορήγησιν διὰ ταξίδια εἰς τὸ ἐξωτερικόν».

(Μετάφρασις Εἰρήνης Νικολαΐδου).

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΝ

Δι' γυναῖκες πρέπει ν' ἀσχολοῦνται εἰς τὴν πολιτικὴν; Ἐὰν τὸ ν' ἀσχολῆται τις νομίζομεν, ὅτι πρέπει νὰ λαμβάνει ἐνεργὸν μέρος, λέγω: ὄχι.— Ἄλλ' ἐὰν τοῦντῆσιν ὑποθέτουν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν παρακολούθησιν τῶν διαφόρων φάσεων τῆς πολιτικῆς, ἀπαντῶ: ναί. — Αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ ἐνδιαφέρονται διὰ τὰ πολιτικὰ πράγματα τῆς χώρας των, ὅπως τὸ πλεῖστον τῶν ἀνδρῶν.

Κατὰ τὰς ἐκλογὰς ὀλίγοι ἄνδρες ἀναμιγνύονται εἰς τὴν πολιτικὴν: οἱ ἀναμιγνύομενοι δὲ εἶνε οἱ λεγόμενοι κομματάρχαι, ἐπὶ τῶν ὁποίων αἱ γυναῖκες, μὰ ὅλκι αἱ γυναῖκες, οφείλουν νὰ ἐπιβάλλωνται, νὰ ἀσκήσι πραγματικὴν ἐπιρροὴν ἐμπνεύσῃ καὶ συμβουλευούσαι αὐτούς.

Ἐν τούτῳ περιορίζεται ἡ πραγματικὴ δράσις τῆς γυναίκος. Δὲν ἐνοῶ δὲ δικτὶ μίαν ἰδιοκτητίαν, μίαν ἔμπορον, μίαν ὑπάλληλον, μίαν καθηγήτρια οφείλει νὰ ἀσχολῆται ὀλιγώτερον ἀπὸ ἓνα ὑπάλληλον, καθηγήτην, διὰ τὴν πορείαν τῶν δημοσίων ὑποθέσεων. Αἱ γυναῖκες πληρώνουν φόρους: δὲν εἶνε δίκαιον νὰ γνωρίζουν δικτὶ πληρώνουν; Αἱ γυναῖκες μετέχουν ὅλων τῶν κοινωνικῶν ὑποχρεώσεων, ὑφίστανται τὰς εὐεργεσίας καὶ ἀναιρέτητας τῶν νόμων: θέλουν λοιπὸν ν' ἀγνοοῦν αὐτὰ τὰ τῆς πολιτείας καὶ τῆς νομοθεσίας αὐτῆς;

Ἐπὶ τέλους εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν καὶ ὁ ἐλάχιστος τῶν ἀνδρῶν διεκδικεῖ τὸ δικαίωμα τῶν ἐξελεγγέσεων καὶ ἀμφισβητεῖ τὸ κύρος καὶ τὴν βᾶσιν τῶν διατάξεων τῶν ἀνωτέρων του, ἔχουν τὴν ἀπαίτησιν, ὅπως αἱ γυναῖκες, διότι εἶνε γυναῖκες, ὑπακούουν τυφλῶς εἰς φαντασίας τῶν ἀλλεπαλλήλων νομοθε-

των και βουλευτων, τας οποιας κατωρθωνουν να ψηφίζουν χά-
ρις εις τα χορηγούμενα αυτοις βουνοφεία, και των οποίων η
μην γνώμη μεταβάλλεται κατά τας περιστάσεις, η δε προς
τους ισχυρούς της ημέρας υποταγή μένει αμετάβλητος ;

Σήμερα, οτε και οι πλέον άξεστοι άνθρωποι φλυαρούν από
πρωίας μέχρις εσπέρας, χωρίς να έννοουν τίποτε από ό,τι λέ-
γει η έφημερίς, ταπεινώνουν πολύ περισσότερο την γυναικα
οι αποκλείοντες αυτήν του δικαιοματος της πολιτικής της
χειραφετήσεως.

Πρέπει λοιπόν η ανάπτυξις την οποίαν δίδουν εις τας γυ-
ναίκας και την οποίαν συν τω χρόνω θέλουν ίσην προς την του
άνδρος, να εξισούνται προς τους συζύγους των, να σταματά
πρό της πραγματικής ενεργείας; Διότι επί τέλους τί είνε η
πολιτική την οποίαν θεωρούν ως επιστήμην των άνδρων ίε-
ράν και άπρόσιτον;

Άπλούστατα η ιστορία, ητις εξελίσσεται πρό των οφθαλ-
μών μας εκ των πράξεων των συγχρόνων μας.

Μετά είκοσι έτη θα έχη εισχωρήση η πολιτική της χώ-
ρας υπό την μορφήν της ιστορίας και εις το παρκαμικόν σχο-
λείον, και θα αναγράφεται εις τα προγράμματα των ήμιστη
ανεπτυγμένων εξετάσεων. Αί μητέρες θα επιμένουν όπως τα
τέκνα των εκμάθουν εκείνο, το οποίον σήμερα αποκλείεται
δι' αυτάς.

Αί σαθράι αύται ιδέαι δέν είνε πλέον της μόδας.

Άσχολεισθε λοιπόν, κυρίαί μου, εις την πολιτικήν προς όφε-
λος των συζύγων σας, των υιών σας, του τόπου σας, αλλά
μην αναμιγνύεσθε.

Άσχολούμεναι περι των δημοσίων υποθέσεων δια τρόπου
εύφους θα πλησιάσετε ν' ανακτήσητε τα δικαιοματτα των
προγόνων σας, να λάβητε μέρος εις τα δημόσια συμβούλια,
ένθα τα πάντα σας ένδικαφέρουν, αποκλειστικώς : η εκλογή
και επιτήρησις των διδασκάλων των τέκνων σας, των πτω-
χομεσίων, των ασύλων, των γυναικειών φυλακών, των έφη-
βείων, των βιβλιοθηκών και τώτων άλλων.

Μίαν μόνην παρατήρησιν κρίνω σοβαράν εις την πρότα-
σίν μου.

Εάν μία σύζυγος, ένδιαφερομένη δια την πολιτικήν, είνε
αντιθέτου γνώμης του συζύγου της, θα συνάπτεται βεβαίως
μία άέννοος πάλη μεταξύ των και θα προστίθεται ούτω εις
λόγους έτι διχονίας εις εκείνους, ούτινες μαστίζουν και έρη-
μόνουν τας οικογενείας.

Εν περιπτώσει διαφωνίας με τον σύζυγόν της η γυναικα,
πρέπει να ηνε πολύ εύφνης, ώστε να συμβιβάζη τας περιστά-
σεις, και ακόμη όταν μένη ακλόνητος εις τας πεποιθήσεις και
τας αρχάς της. Πρωτίστως όφείλει να μελετά τον χαρακτήρα
του άνδρος της, διότι υπάρχουν άνθρωποι, των οποίων αι ιδέαι
είνε τώσον όπισθοδρομικαί, ώστε τίποτε και ούδεις ποτε δύ-
νεται να τας μετατρέψη.

Μία γυναικα ούδέποτε είνε υποχρεωμένη να καταβιάζη
την σημάϊαν της πρό της του άνδρος της. Έν τούτοις εάν
θέλη—και όφείλει να επιδιώκη την ειρήνην της οικογε-
νείας της—κρατεί δι' εαυτήν τον τρόπον της του σκέπτε-
σθαι, χωρίς ν' ασχοληται ούτε να συζητή τον του συζύγου
της. Θα εξακολουθή να τον σέβεται, να τον αγαπά, οίος

είνε, άλλ' ούδέποτε θα του αναφέρη περι πολιτικής. Προς
άποφυγήν δε των όχληρών συζητήσεων θ' άποφεύγη να
όμιλή και εκτός του οίκου της. Αί περιστάσεις είνε άπειροι,
καθ' οις «ό μόν λόγος είνε άργυρος, η δε σιωπή χρυσός».

Η δράσις της γυναικός πέραν του οικογενειακού κύκλου
δέν πρέπει να εξασκηται πρό της ηλικίας των τριάκοντα
ετών. Θα ήτο δε καλόν, να και η κοινωνική δράσις του
άνδρος μη ήρχιζε πρό της ηλικίας αυτής. Αί υποθέσεις της
χώρας θα διοικούντο ίσως καλλίτερον.

Θέλω απλώς ν' αποδείξω, ότι μία γυναικα σήμερα δέν
πρέπει να αρχηται μόνον εις το να έχη ιδέαν όλων, αλλά να
έχη γνώμης φωτεινάς και στερεάς επί όλων. Παρηγήθε πλέον
ο καιρός όπου μία κύρη καλώς ανατεθραμμένη δέν όφειλε
ποτέ να έχη ιδίαις σκέψεις.

Παρηγήθεν η μόδα των όρων τούτων, των κατά τον Ίω-
άννην Ίάκωβον Ρουσσώ. Παρητήρησαν δε ότι αι ιδέαι μερι-
κών συζύγων υπήρχαν ένίοτε άμφισβητήσιμοι και έν ανται
επέβάλλοντο εις την γυναικα ήθελον κακώς την οδηγήση.

Επί τέλους τώσαι γυναικες είνε τώσον άνώτεραι των συζύ-
γων των, ώστε δέν δύνανται βεβαίως να είνε αύται, ως κατά
το παρελθόν, η ήχώ των λόγων και σκέψων εκείνων. Προ-
κειμένου δε ο άνδρας, όπως συχνά συμβαίνει, να οδηγηται δι-
αρκώς από μίαν γυναικα, προτιμότερον η Ήγερίαι να ηνε η
σύζυγος παρά οιαδήποτε Άσπασία.

(Κατά μετάφρασιν) **Φανή Μιαούλη**

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

Α'.

Η συγκίνησις, ην ήσθάνθην εισπλέων εις Κωνσταντινού-
πολιν, μ' έκαμε να λησμονήσω σχεδόν παν ό,τι είδον έντός
δέκα ήμερών θαλασσοπορίας από του πορθμού της Μεσοήνης
μέχρι του στομίου του Βοσπόρου. Το Ίόνιον πέλαγος κυ-
νοῦν και ακίνητον ως λίμνη, τα έν άπόπτω όρη του Μορέως
ροδόχροα εκ των πρώτων ακτίων του ήλιου, το Αιγαίον
πέλαγος, χρυσίζον εκ της δύσεως, τα έρείπια των Άθηνών,
ο κόλπος της Θεσσαλονίκης, η Αθήνας, η Τένεδος, τα Δαρ-
δανέλλια και πολλά πρόσωπα και περιστατικά, ήτινα μ' έ-
τερψαν κατά το ταξείδιόν μου, απέβησαν έν τη διανοία μου
άμυδρά, άφ' ότου είδον το Χρυσούν Κέρα. Ωστε εάν τώρα
ήθελα να τα περιγράψω, έπρεπε να έργασθώ μάλλον δια της
φαντασίας παρά δια της μνήμης. Ίνα λοιπόν εξέλθη θερμή
και ζωσα εκ της ψυχής μου η πρώτη σελις του βιβλίου μου,
πρέπει ν' αρχίσω από την τελευταίαν νύκτα του ταξειδίου
μου έν μέσω της θαλάσσης του Μαρμαρά, καθ' ην στιγμήν
ο πλοίαρχος ήλθε προς έμέ και τον φίλον μου Γούγκ, και
θέσας τας χείρας επί των ώμων, μας ειπε με την καθαράν
Πονορμιτικήν προφοράν του : — Κύριοι ! αύριον πρωί περι τα
χαράγματα θα ιδώμεν τους πρώτους μινωάδες της Σταμ-
πούλ.

Α ! μειδιζε, καλέ μου άναγκωστικα, συ με τα πολλά
χρήματα και την πολλήν άνίαν. Σύ, όστις, ότε πρό έτών
σου ήλθεν η ιδέα να υπάγη εις Κωνσταντινούπολιν, έντός

εικοσιτεσσάρων ώρων έφωδίασες το βαλάντιόν σου, έτοίμα-
σες τας συσκευάς σου και ανεχώρησας ήσυχότατα ως προς
εκδρομήν εξοικήν, διατάζων μέχρι της τελευταίας στιγμής,
αν δέν ήτο προτιμότερον ν' ακολουθήσής μάλλον τον δρόμον
του Βάδεν-Βάδεν ! Ήδεν ο πλοίαρχος ειπε και εις σε : —
Αύριον το πρωί θα ιδώμεν την Σταμπούλ, θα τω άπεκρίθης
μετά φλέγματος.— Έχω ευχάριστησιν. Αν έπερνούσες όμως
όπως έγω δέκα όλόκληρα έτη, κυφορών ούτως ειπείν, την
επιθυμίαν ταύτην, και πλείστας όσας εσπέρας έγκύπτων με-
λαγχολικώς εις τον χαρτήν της Ανατολής, αν εξήπτες την
φαντασίαν σου με την άναγνωσιν έκτων τόμων, αν διήλθες
το ήμισυ της Ευρώπης δια να παρηγορηθής μόνον ότι δέν
δύνασαι να ιδής το άλλο εκείνο ήμισυ, αν είχες καρφωθή έν
έτος επάνω εις το τραπέζιον σου με μόνον τον σκοπόν αυτόν
και αν έκαμες μυριάς μικράς θυσίας, υπολογισμούς επί υπο-
λογισμών, όνειροπολήματα επ' όνειροπολημάτων, και τώσας
μικράς οικιακάς μάχας, αν έπερνούσες τέλος έννά αύνους
νύκτας εις την θαλάσσαν, με την άπέραντον και φκεινήν
εκείνην εικόνα πρό των οφθαλμών σου, τότε ήθελες έννοήσαι
τί σημαίνουν αι λέξεις : — Αύριον τα χαράγματα θα ιδώμεν
τους πρώτους μινωάδες της Σταμπούλ. — και αντί ν' άπο-
κριθής μετά φλέγματος : Έχω ευχάριστησιν—θα έδιδες ένα
φροβερόν γροθιοκόπημα επάνω εις το τραπέζι του πλοίου...

Λοιπόν, θα έδιδεπαμεν και θα άπελαμυδάνκαμεν την Κων-
σταντινούπολιν, την θαυμασίαν πόλιν εις ην δέν έμφοιλωρεί
ποσώς το γόητρον των μεγάλων άναμνήσεων, και ο καθ' εξιν
θαυμασμός. Έδώ πρόκειται περι καλλονής παγκοσμίου και
υπερύχου, ης ένώπιον ο ποιητής και ο αρχαιολόγος, ο πρεσ-
βευτής και ο έμπορος, η ήγεμονίς και ο ναύτης, ο υίός του
Βορρά και το τέκνον της μεσημβρίας, εξεφώνησαν την αυτήν
του αυτού θαυμασμού κραυγήν. Είνε ο ώραιότερος τόπος του
κόσμου κατά την κρίσιν όλου του κόσμου. Οι περιηγηται
συγγραφείς, φθάνοντες εδώ, χάνουν τον νοῦν των. Ο Περθου-
σις ψελλίζει, ο Τουρνεφόρ λέγει, ότι η ανθρώπινη γλωσσά
είνε άνίσχυρος, ο Πουκεβίλλ νομίζει ότι μεταφέρθη εις άλλον
κόσμον, ο Λακροϋ μεθίει, ο υποκόμης Μάρκελλος μένει εκ-
στατικός, ο Λαμαρτίνος ευχαιριστεί τον Θεόν, ο δε Γωτιέ
άμφιβάλλει περι της πραγματικότητας του θεάματος και
όλοι επισωρεύουν εικόνας επί εικόνων, προσπαθούν να κατα-
στήσωσι φωτεινόν και σπινθηροβόλον το ύφος των, και βρα-
νίζονται εις μάτην, όπως εύρουں έκφρασιν, ητις να μη είνε
υποδεστέρα της ιδέας των. Μόνον ο Σατωβριάνδος περιγρά-
φει τον εῖσπλον αυτού εις Κωνσταντινούπολιν μετά φαινο-
μενικής ψυχικής γαλήνης, ητις μας εκπλήττει, άλλ' ούδ'
αυτός παρκαίπει να είπη ότι η πόλις αύτη είνε το ώραιότερον
θέαμα του κόσμου. Εάν δε η Ακίδη Μοντεγκιού, εκφέ-
ρουσα την αυτήν γνώμην, προτάσση έν ίσως, είνε πιθανόν,
ότι έπραξε τούτο, όπως επιφυλάξη τα πρωτεία εις την ιδίαν
αυτής καλλονήν, περι ης έφρόνει μεγάλη. Ακόμη και ψυχρός
τις Γερμανός λέγει, ότι και αύται της νεότητος αι φαντα-
σιοπληξίαι και αυτά τα όνειροπολήματα του πρώτου έρωτος
είνε εικόνες ώρακι παρκαλλόμεναι προς το ώραιόν αίσθημα,
το οποίον κατακαμβάνει την ψυχήν πρό της θέας των μαγι-
κών εκείνων τόπων σοφός δε τις Γάλλος βεβαίως, ότι η

πρώτη έντύπωσις, ην προξενεί η Κωνσταντινούπολις, είνε η
κατάπληξις. Ας φαντασθή λοιπόν ο άναγκωστής την εξαψιν,
ην έμελλόν να παρκαγάγον όλοι αυτοι οι πύρινοι λόγοι έντός
του εγκραφλου αξιολόγου ζωγράφου εικοσιτεσσάρων ετών, και
κακού ποιητού εικοσιοκτώ. Και όμως όλα αυτά τα ένδοξα
εγκώμια της Κωνσταντινουπόλεως δέν μας ήρουν, άλλ' έζη-
τούμεν και την γνώμην των ναυτών. — Να έμβης ένα ώραίο
πρωί εις την Κωνσταντινούπολιν — μας ειπεν ο αρχηγός των
οίκαοστρώων—πιστεύσατέ με Κύριοι : είνε ώραία στιγμή εις
την ζωήν του ανθρώπου.

Μου ύπεμεδίει δε προς πάντα ταύτα και ο καιρός. Είχα-
μεν νύκτα γαληνικήν και χλιαράν η θαλάσσα έθώπευε τα
πλευρά του πλοίου μετά ψιθυρίσματος ελαφροτάτου : οι ίστοι
και τα λεπτότερα ακόμη σχοινία διεγράφοντο καθαρά και
ακίνητα εις τον ουρανόν κατάστερον ούδε έκινείτο καν ένό-
μιζες το πλοίο. Εις την πρώαν ησαν πλήθος Τούρκοι εξη-
πλωμένοι, και καπνίζοντες μακαρίως τον κερκιέν των με
το πρόσωπον έστραμμένον προς την Σελήνην, ητις εσηματίζε
γύρον άργυρούν περίξ των λευκών των σκριών.

Κατά μετάφρασιν ***Αμαλία Βάλδην***

ΚΟΜΜΗΣΑ ΑΒΕΡΔΕΕΝ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ Β'.

Η κόμησση Aberdeen εύρίσκει καιρόν μεθ' όλας τας
πολυπληθείς και ποικίλας αυτης ασχολίας και ως προέδρου
των σωματείων και ως συζύγου του διοικητού των μεγίστων
Άγγλικών μεγαλοπόλεων, να ασχοληται και εις φιλολογικά
εργα συγγραφείας εκ των επαγωγωτέρων, μετέχουσα της συν-
τάξεως πλείστων γυναικειών περιοδικών, και ρήτωρ δεινή,
καταπλήξασα πολλάκις το ακροατήριόν της, δια της ευ-
φραδείας και της δυνάμεως του λόγου, και δια τας πλήρεις
σθένους και λογικών επιχειρημάτων εκτιθεμένας ιδέας της.

Η δημοσικότης της κομήσσης Aberdeen έν Άγγλίξ
κατέστη παροιμιώδης, δέν ύπάρχει δ' άνθρωπος από των
άνωτάτων μέχρι των κατωτάτων κοινωνικών τάξεων, μη
αναφέρων το όνομα της γυναικός αυτής μετ' ένθουσιασμού
και εύγνωμοσύνης. Καίτοι ευγενής και εκ των αρχαιοτέρων
οικογενειών των μεγάλων λόρδων του Ηνωμένου Βασιλείου,
έν τούτοις ένέμεινεν εις τας φιλελευθέρας αρχάς της, φέρουσα,
μεθ' όλα ταύτα, πλήρη και άμέριστον την αγάπην και εκτί-
μησιν της βασιλίσσης Βικτωρίας, ητις άνεξαρτήτως φρονημά-
των και πολιτικών αποχωρήσεων ήξευρε να εκτιμά το καλόν
όπου και αν εύρίσκηται.

Φρονούσα ότι αι περιηγήσεις και τα ταξείδια είναι ο άρι-
στος διδάσκαλος και οδηγός της ανθρώπιότητος, προς δε και
η ψυχρωγοτέρα των απολαύσεων, περιηγήθη μετά του συ-
ζύγου της τον κόσμον όλον, χωρίς να λείψη από το δρομολό-
γιόν της ούτε η Αυστραλίξ, ούτε η Ινδία, ούτε η Κεϋλάνη,
ούτε η Τασμανία, ούτε η Νέα Ίσλανδία, ούτε η Αμερική. Εις
την τελευταίαν ταύτην μεγάλην της προόδου και ταυ πολι-
τισμού χώραν, έμεινε πολύ, διορισθέντος του συζύγου της
γενικού διοικητού του Καναδά.

Είναι μήτηρ τριών χαριεστάτων τέκνων, ὧν τὰ δύο ἄρ-
ρενα καὶ τὸ ἕτερον θῆλυ, εὐτυχεστάτη μεταξὺ αὐτῶν καὶ
τοῦ λατρευόντος αὐτὴν συζύγου, σεμνή, γλυκεία, μετρίοφρων,
μετὰ τῆς αὐτῆς γοητευτικῆς χάριτος ποιουμένη τὰς τιμὰς
τῶν μεγαλοπρεπῶν αἰθουσῶν τοῦ διοικητικοῦ μεγάρου, μεθ'
ἧς καὶ στεγνύει τὰ δάκρυα τῶν εἰς τὸ ἔλεος αὐτῆς ἀνατι-
θεμένων πᾶσαν τῶν δυστυχιῶν των ἀνακούρισιν.

Εἰς τὸ ἐν Σικάγῳ συγκληθὲν Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Γυ-
ναικῶν ἡ κόμησσα Aberdeen διεδραμάτισε σοβαρώτατον
μέρος, ἀναδειχθεῖσα μίξ τῶν ἐξοχωτάτων γυναικείων προσω-
πικότητων τῶν δύο κόσμων. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ τῆς δι'
ἐκλογῶν ἀνανεώσεως τῶν μελῶν τοῦ Διεθνoῦς Συμβουλίου
τῶν Γυναικῶν καὶ τῆς κατὰ τὸ καταστατικὸν ἐπιβλαβου-
μένης διὰ τὴν δευτέραν ταύτην περίοδον ἐκλογῆς Προέδρου Ἀγ-
γλίδος, ἐτέθη ἡ ὑποψηφιότης, διὰ τὴν προεδρείαν, τῆς πριγ-
κιπίσσης Χριστιανοῦ, ἐκ τοῦ βασιλικoῦ οἴκου τῆς Ἀγγλίας
καὶ τῆς κομήσσης Aberdeen.

Τὰ μέλη τοῦ Διεθνoῦς Συμβουλίου — εἰς τὸ ὅποιον καὶ ἡ
Ἑλλάς δι' ἐμοῦ ἀντεπροσωπεύθη — χωρὶς ποσῶς νὰ θαμβω-
θῶσιν ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς πριγκιπίσσης ἀντανταλώ-
σης βασιλικῆς αἰγλης, ἐξέλεξαν καμψηφεί προέδρον τὴν κό-
μησσαν Aberdeen, τὴν τόσον μοχθήσασαν ὑπὲρ τῆς προέ-
δου τοῦ γυναικείου φύλλου.

Ἰούλιος 1903.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΑΣΤΡΟΥΓΚ

Ἐκανε φοβερὴ ζέστη, ὁ ἥλιος ἔκαιε, εὔτε μία πνοὴ ἀνέμου δὲν
ἐδρόσιζε τὴν ἐξοχίην. Τὰ πάντα ἠσυχάζαν καὶ μέσα εἰς τὸ νοσοκο-
μεῖον καὶ ἔξω. Ἐφαφα ὁ ἦχος τοῦ κώδωνος ἀνήγγειλε τὴν εἰσο-
δὸν ἀσθενoῦς. Ἐκ πρώτης ὄψεως ἐφαίνετο κατὶ περισσότερον ἀπὸ
ἀσθενῆ, ἐφαίνετο πληγωμένος. Τὸν ἔφεραν τέσσαρες Κανίβαλοι ἐπάνω
εἰς ἕνα πρόχειρον φορεῖον. Ὁ ἀσθενῆς ἦτο κολοσσός καὶ οἱ τέσσα-
ρες Κανίβαλοι ἐσκυθᾶν ὑπὸ τὸ βάρος. Ἀπὸ τὸ φορεῖον ἐκρέματο
ἕνα ἀκίνητον χέρι, καὶ ἕνα ὠραῖο κεφάλι, γεμάτο αἱμᾶτα, ἐφαίνετο
ὡς νεκρόν.

Ἦτο ἀκριβῶς ἡ ὥρα τῆς ἐσπερινῆς ἐπισκέψεως τοῦ ἱατροῦ.
Ὁ νέος ἀξιωματικὸς πολὺ σοβαρὸς, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν βοη-
φόν του καὶ τρεῖς νοσοκόμοι, ἐξήρχετο ἀπὸ μίαν κἀμαραν τοῦ
πρώτου πατώματος. Τὸ μελαχροινὸν καὶ λεπτὸν πρόσωπον τοῦ ἱα-
τροῦ ἦτο σκεπτικόν. Τὸ ὕψηλόν ἀνάστημά του μετὰ τὴν ἀσπρην ἱα-
τρικὴν μπλουζᾶν ἦτο κανονικώτατον, ἐστάθη ἐμπρὸς εἰς τὸ φορεῖον
τὸ ὅποιον εἶχαν ἀκουμπήσει κατὰ γῆς εἰς τὴν εἰσοδον. Ἐνας ἀπὸ
τoὺς φορεῖς ἐπλησίασε τὸν ἱατρὸν καὶ τοῦ ἔδωκεν ἕνα ἔγγραφον.
Ἰδοῦ, εἶπε μετ' ἄσχημα γαλλικᾶ — ἕνα ἔγγραφον τοῦ Διοικητοῦ τοῦ
Ued - Gelun, διὰ τὴν εἰσοδον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ εἰς τὸ στρατιω-
τικὸν νοσομεῖον.

— Ἄλλ' αὐτὸς εἶνε νεκρός, εἶπε ὁ βοηθὸς ὁ ὁποῖος εἶχε σκύψει
καὶ παρατηροῦσε τὸν πληγωμένον.
— Ὅχι, δὲν εἶνε νεκρός, εἶνε σύντροφος μας εἰς τὸ μάζωμα τῆς
ζάχαρις εἰς τὸ δάσος, ἔπεσε ἀπὸ τὸ δένδρον ὅπου εἶχε ἀναίθει διὰ
νὰ ἐργασθῆ, ἔπεσε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἐκτύπησε τὸ κεφάλι του εἰς μίαν
πέτραν. . . Ἐἶνε σχεδὸν δύο ὥραι ὅπου εἶνε εἰς τὴν κατάστασιν
αὐτὴν χωρὶς νὰ κινεῖται διόλου. Πέφτει συχνά.

— Ἐπιληπτικός — εἶπεν ὁ ἱατρός, ἔπειτα ἐσκυψε, παρετήρησε τὸν
πληγωμένον καὶ δὲν εὔρε παρὰ ἕνα ἐλαφρὸν τραῦμα εἰς τὸ κεφάλι,
γκριτζάνισμα χωρὶς κανένα κίνδυνον' ἔπειτα παρατηρῶν τὸ ὠραῖον
ἡμίγυμνον σῶμα, εἶπε. Πῶς ὀνομάζεται;

— Ἄλλᾶ. . . κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς δὲν γνωρίζει τὸ ὄνομα τοῦ
ἀνθρώπου αὐτοῦ, εἶπε ἕνας Κανίβαλος. ρίπτων συγχρόνως ταχὺ
ἐρωτηματικὸν βλέμμα εἰς τοὺς συντρόφους του. . . Ἐκεῖνος ὅπου
μόνος τὸ γνωρίζει εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐργασίας μας, ὁ ὁποῖος ἔλαθε
μαζῆ μας ἕως τὸ σπῆτιν τοῦ διοικητοῦ, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀφοῦ ἔγιναν
αἱ ἀναγκαῖαι διατυπώσεις ἐπέστρεψε εἰς τὴν ἐργασίαν του' ἐγὼ τὸ
μόνον ὅπου γνωρίζω εἶνε ὅτι : ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἐπαρουσιάση

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Ἀπὸ τὸ Toblach ἕως τὸ Μόναχον τὸ ταξεῖδι εἶναι μόνον
δέκα ὥρων. Καὶ εἶναι ἴσως τὸ μόνον σιδηροδρομικὸν ταξ-
εῖδι, τὸ ὁποῖον δὲν κουράζει, διότι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους
γίνεται ἐνώπιον τοῦ ταξειδεύοντος μία παρέλασις ὠραίων το-
πιῶν καὶ δασῶν καὶ πόλεων καὶ χωριῶν.

Τὰς δέκα ὥρας αὐτὰς τὰς ἐπεράσαμεν ὡς ἕνα ὠραῖον καὶ
γοητευτικὸν ὄνειρον, μέσα εἰς ἕνα ἀπέραντον παράδεισον.
Διότι τὸ πράσινον εἰς ὅλας τὰς ἀποχωρήσεις καὶ φωτοσκι-
σεις του, τὸ πράσινον εἰς δάση καὶ εἰς χλοοσπαρμένους λό-
φους, τὸ πράσινον, πλαισιῶνον ποταμούς καὶ πόλεις ἀποτε-
λεῖ τὸ βᾶθος τῶν ποικίλων εἰκόνων, αἱ ὁποῖαι ἀναπηδοῦν ἐμ-
πρὸς μας, ἐνῶ τὸ τραῖνον τρέχει, διασχίζον τὸ ἄπειρον καὶ
συντομεῖον τὰς ἀποστάσεις.

Ἡ ἡμέρα εἶναι ἐξαιρετικῶς ὠραία καὶ καταλλήλος διὰ ταξ-
εῖδι. Εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου. Ὁ οὐρανὸς
εἶναι γαλανός, καθαρὸς, διαυγής, ὡς μία ἀπέραντος κόγχη ἀπὸ
Sèvres, κλίνουσα πότε εἰς βαθύτατα χρώματα καὶ πότε
εἰς ἀνοικτὰ τουρκουάζ, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ μετακθίδουν εἰς τὴν
ψυχὴν ὀλίγην φαιδρότητα. Ὁ καιρὸς εἶναι δροσερός, διότι

μίαν ἡμέραν καὶ ἐξήγησε ἐργασίαν. Δὲν εἶπε ἀπὸ ποῦ ἤρχετο,
ἀλλ' ἐπειδὴ ἐφαίνετο πολὺ δυνατὸς τὸν παρελάδευεν.

- Τὸ ὄνομά του εἶνε σημειωμένον εἰς τὸ φύλλον εἰσόδου, εἶπε ὁ βοηθός. Ὁ ἱατρός ἐπῆρε τὸ χαρτί ἐκεῖνο.
- Ἀστρουγκ . . . ἐδιάβασε. — Καὶ ὅμως τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶνε ὄνομα Κανιβάλου.
- Ἀστρουγκ. ἐπανελάθον ἐν χορῷ οἱ τέσσαρες σύντροφοί του. Κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς δὲν ὀνομάζεται ἔτσι.

Σχεδὸν ἔπειτα ἀπὸ ἡμίσειαν ὥραν ὁ ἱατρός εἰσῆλθε εἰς τὴν αἴ-
θουσαν ὅπου εἶχον φέρεϊ τὸν πληγωμένον. Κανεὶς δὲν ἦτο πλησίον
εἰς τὸ κρεββάτι του. Ἀὐτὸς ἐκάθητο ἀκουμπισμένος ἐπάνω εἰς μα-
ξιλάριον ἡ πληγὴ ἡ ὁποία τοῦ ἔσχιζε τὸ μέτωπον εἶχε πλυθῆ καὶ
ἐπίθεθῆ.

Ὁ ἀνθρώπος ἦτο ὠραῖος καὶ δυνατός, τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχε
σηκῶσει τὸ κεφάλι καὶ ἐκουνοῦσε διαρκῶς τοὺς ῥώθωνας τὰ μάτια
του ἔλαμπον καὶ ἦσαν ἀκίνητα καὶ γεμάτα φωτιᾶ.

- Ὁ ἱατρός τὸν ῥώτησε εἰς τὴν γλώσσάν του.
- Ἡ πατρίδα σου;
- Εἶμαι Κανίβαλος.
- Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;
- Ἀπὸ τὰ ὄρη.
- Ποῖον εἶνε τ' ὄνομά σου;
- Ἀστρουγκ.
- Περὶεργον ὄνομα !
- Εἶνε τ' ὄνομα τῆς οἰκογενείας μας.
- Ἐννοεῖς, ὀμιλεῖς γαλλικᾶ;
- Ναί.
- Ἄς ὀμιλήσωμεν λοιπὸν γαλλικᾶ.
- Ὁ ἀσθενῆς ἐμέγαλες τὸ γέλοιο του ἦτο εἰρωνικὸν καὶ ἀπεκά-
λυψε ὀδόντια μεγάλα καὶ κίττασπα.
- Ὁ ἱατρός ἐπανελάθε : — Μοῦ εἶπαν ὅτι πέφτεις συχνά, εἶνε ἀλήθεια;
- Εἶνε.

- Ὁ πατέρας σου ὑπέφερε ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἀσθένειαν;
- Ὅχι αὐτὸς ἀπέθανε ἡσυχος.
- Καὶ ὁ παππούς σου;
- Ὁ παππούς μου ἔπεφτε ὅπως ἐγὼ.
- Καὶ ἐνῶ ἀπαντοῦσε, παρετήρει διαρκῶς τὸ ἀριστερὸν χέρι.
- Διὰ τί κυττάζει ἔτσι τὸ χέρι σου;
- Διότι ἐταν ἔρχεται τὸ κακόν, εἰς αὐτὸ τὸ χέρι ὑποφέρω φοβερά. Ὡ! πῶς θαγαίνει ὁ διάβολος.
- Σὲ θαγκώνει ἀπὸ πολλὴν ὥραν; Ἐγὼ εἶμαι δυνατώτερος ἀπὸ τὸν διάβολον !

τὴν προηγουμένην νύκτα ἔβρεξε καὶ τὰ μακρυνὰ βουνὰ εἶνε
ὅλα στεφανωμένα ἀπὸ χιόνια.

Εἰς τὸ Francensfeste ἔχομεν ἀλλοτρίαν τραίνου καὶ μίαν
ὄραν διὰ νὰ προγευματίσωμεν. Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν δόξαν
τοῦ Tyrolou. Ὁ σταθμὸς ἔχει ἐστιατόριον καλόν, τὸ ὅποιον
ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν γεμίζει ἀπὸ κόσμον.

Ἡ τροφή εἶναι ἐξαιρετος, καὶ ἡ μύρρα, ἡ ὁποία χουσίζει
εἰς ποτήρια χορταστικά, εἶναι ἡ πρώτη ἔνδειξις ὅτι ἀρῆσα-
μεν τὰ μεσημβρινὰ κλίμακα εἰς τὰ ὁποῖα ὁ Βάκχος ἀπλώ-
νει τὴν ἄμπελον καὶ εἰσερχόμεθα εἰς κλίμακα ψυχρότερα,
εἰς τὰ ὁποῖα ἀνθρώπος καὶ φύσις τόσον διαφέρουν ἀπὸ τοὺς
μεσημβρινούς.

Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ σταθμοῦ γράφομεν εἰς τοὺς ἰδικoῦς μας.
οἱ ὁποῖοι κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἔχουν λάθει εἰκονογρα-
φημένα δελτάριά μας ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Αὐστρίαν
συγχρόνως, καὶ σήμερον θὰ στειλώμεν τοιαῦτα ἀπὸ τὴν Αὐ-
στρίαν καὶ τὴν Γερμανίαν. Τοῦ Francensfeste τὰ δελτά-
ρια τὰ πωλούμενα εἰς τὸν σταθμὸν εἶναι ἄσχημα καὶ ἀκ-
λαίσθητα, ἀλλ' εἴμεθα ἀποφασισμένοι νὰ μὴν ὑπάγωμεν εἰς
τὴν πόλιν καὶ ἀναγκασόμεθα νὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς αὐτά. Τὰ
τραῖνα διαδέχονται τὸ ἐν τὸ ἄλλο, διότι ὁ σταθμὸς αὐτὸς
εἶναι κεντρικός, ἀλλὰ τὸ ἰδικὸν μας βραχύνει νὰ φανῆ. Ἐνας

- Ὁ πληγωμένος ἐμειδιάσει.
- Ἀλήθεια, κύτταζε, Ἀστρουγκ, πῶς τὸν θαμάζω, εἶπε ὁ ἱατρός. Τὰ χεῖλη του ὠχράσαν καὶ ἔτρεμαν. Τὸ χέρι του τὸ λευκὸν καὶ λεπτὸν ἐπίασε τὸ χέρι τοῦ ἀσθενoῦς μετ' ὄλην του τὴν δύναμιν. Ὅλη του ἡ ἐνεργητικότης συνεκεντρώθη νευρικῶς εἰς τὸ χέρι αὐτό. Ὁ Ἀστρουγκ ἠθάνετο τὰ ἀδύνατα δάκτυλα νὰ σφίγγουν τὸ χέρι ὡς νὰ τὸ ἐδάγκαναν, ἀλλὰ δὲν ἐκινήθη.
- Ἐπέρασε ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας.
- Ποῖος εἶσαι σύ; ἐψιθύρισε ὁ πληγωμένος, κυττάζων τὸν ἱατρὸν μετὰ βαθὺ βλέμμα, ὅταν ἔπαυσε νὰ τοῦ σφίγγῃ τὸ χέρι — Τώρα ὁ διάβολος δὲν θὰ με δαγκάτῃ πλέον. Τὸ αἰσθάνομαι. . . Ἀλήθεια εἶσαι πλέον δυνατὸς ἀπὸ αὐτόν. Ὡστε θὰ με θεραπεύσης, εἶπε, ὁ Κανίβαλος, κυττάζων τὸν ἱατρὸν καὶ σηκῶνων τὸ ὠραῖο κεφάλι του μετὰ κίνημα γαργᾶς. Καὶ ἡμπορῶ νὰ πῶ εἰς σέ, ὁ ὁποῖος νικᾷ τὸν διάβολον μ' ἕνα σφίξιμον τοῦ χεριοῦ, διατὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ θε-
ραπευθῶ. Ἀλλὰ θὰ θελήσης ν' ἀκούσης μίαν μακρὰν ἱστορίαν,
- Λέγε.

Εἰς τὸ ἡσυχον ἡλιοβασιλεμα, τὸ ὅποιον ἐφώτιζε ἀκόμη τὸ σιω-
πηλὸν νοσοκομεῖον, ὁ (Ἀστρουγκ ἐνθυμήθη τὰς μακρυνὰς περιπε-
τείας τῆς κατηραμένης παιδικῆς του ἡλικίας.

Ὁρραφὸς ἀπὸ πολὺ μικρός, ἀνετράφη εἰς τὸ σπῆτι ἐνὸς πλουσιω-
τάτου θεῖου του μαζῆ μετὰ τοὺς υἱοὺς ἐκεῖνου. Ἀλλ' ὁ Ἀστρουγκ ὅσον
ἐμεγάλωνε ἐγένετο πλέον ὠραῖος, πλέον γενναῖος ἀπὸ τοὺς ἐξαδέλ-
φους του, καὶ δι' αὐτὸ ἐγεννήθησαν μετὰ τῶν μίσση φοβερά. Τὸν
διέβαλον πλησίον τοῦ θεῖου του καὶ ἐνῶ ἐμπρὸς του τὸν ἐπαينوῦσαν
διὰ τὴν ἀνδρείαν του καὶ διὰ τὰς ἐπιτυχίας του εἰς τὸ κυνήγιον τῶν
θηρίων, πίσω του ἐφρόντιζαν μετὰ κάθε τρόπον νὰ τὸν καταστρέψουν.
Μίαν ἡμέραν, ἐπανελάθε ὁ ἀσθενῆς, μετὰ γέλωτα ἀπαίσια καὶ φοβε-
ρόν, ὁ θεὸς μου μοῦ εἶπε : «Οἱ Κανίβαλοι ὑπετάχθησαν εἰς τοὺς
Γάλλους, σὺ εἶσαι ἔξυπνος, δυνατὸς καὶ γενναῖος, κατατάξου εἰς
τοὺς Σπαρτῆδες». Κατετάχθη καὶ ἐπολέμησε εἰς τὸ Σουδάν. Εἰς
τὴν πατρίδα μου δὲν ἤλπιζαν πλέον νὰ με ἐπανεῖδον, οἱ ἐξαδέλφου
μου ἔλεγαν «Θὰ πεθάνῃ ἐκεῖ κάτω ὁ ὠραῖος λέων» Ὅχι !

Ὁ Κανίβαλος ἔβαλε τὸ χέρι εἰς τὸ στήθος καὶ ἔδειξε εἰς τὸν ἱα-
τρὸν ἕνα σταυρόν : — Εἶνε ὁ σταυρὸς τὸν ὁποῖον ἐκέρδησα εἰς τὸ
Σουδάν. . . Ἐπέστρεψα εἰς Med Gitun πάντοτε περισσότερον μι-
σούμενος. Εἰς τὴν τελευταίαν στιγμὴν τῆς ζωῆς του ὁ θεὸς μου
ἤνωσε τὰ χεῖρα μου μετὰ τῶν ἐξαδέλφων μου. Ἄ ! τὸ ὀρκί-
σμαίθα θὰ ἐμέναμεν φίλοι, καὶ ἡ φιλία μου ἴθα τοὺς ἐργασί-
σωμαι, ἀλλὰ τὸ πῶμα τοῦ πατρὸς των ἦτο ἀκόμη ζεστόν ὅταν αὐ-
τοὶ ἤρχοντο νέον πόλεμον ἐναντίον μου. Εἰς στιγμὴν φοβερὰν ἐφό-
νευσα τὸν μεγαλειότερον, ὁ ἄλλος κατέφυγε εἰς τὴν βοήθειαν τῶν φί-
λων του, οἱ ὁποῖοι ἤρχσαν νὰ με καταδιώκουν. Ἐγὼ θὰ ὑπέκυ-

χαμάλης ἐκ τοῦ σταθμοῦ μὰς ἔχει λάθει ὑπὸ τὴν προστα-
σίαν του φυλλάτων τὰς ἀποσκευὰς μας καὶ θὰ μὰς εἰδοποιήσῃ,
ὅταν φθάσῃ τὸ ἰδικὸν μας τραῖνον. Καὶ οὕτω ἀπαλλοτρίωμεθα
ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν μὴ τὸ χάσωμεν.

Τέλος ἀκριβῶς τὴν 1ην μ. μ. φεύγομεν. Εἶνε ἡ στιγμὴ
τῆς ἐκλείψεως καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν ταξειδιωτῶν μετὰ μαῦρα
γυαλιὰ προσπαθοῦν νὰ εἰσδύσουν εἰς τὸ μυστικὸν τοῦ ἡλια-
κοῦ φαινομένου τῆς ἡμέρας. Ἡμεῖς ἀπολαυθάνομεν τὴν ἐκ-
λείψιν, ὅχι ὡς θέαμα, ἀλλ' ὡς μέσον ἀποφυγῆς τῆς ζέστης,
ἡ ὁποία κατὰ τὰς μεσημβρινὰς ὥρας εἶνε ἀνυπόφορος διὰ
τοὺς ταξειδεύοντας σιδηροδρομικῶς. Ὅσον προχωροῦμεν ὁ
δρόμος μας γίνεται μᾶλλον ἀνηφορικός, τὰ τοπεῖα ὠραιότερα
ἀνὰ μέσῳ δύο ποταμῶν καὶ χλοορωτάτων κοιλάδων καὶ λό-
φων. Πλησιάζομεν εἰς τὸ Brenner μετὰ τὴν ὠραίαν λίμνην,
καὶ τὰ ὑδροθεραπευτικὰ καταστήματα ψυχρολουσίας, τὰ
φημισμένα διὰ τὰ φυσικῶς παγωμένα νερά των. Ἐδῶ ἡ φύ-
σις ὀμοιάζει μετὰ φιλάρεσκον γυναικα, ἀνεξάντλητον εἰς τε-
χνάσματα καὶ γοητείας καὶ μυστηριώδεις ἀποκαλύψεις θελ-
γήτρων. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ δύο ποταμοὶ πότε συναντῶμενοι
καὶ πότε ἀντιθέτους λαμβάνοντες διευθύνσεις, ἀρδεύουν τὴν
γῆν εἰς ἀπείρους ἐλιγμούς, ἀλλοῦ ὡς μακρὰ ζῶνα ἀπὸ ἀσῆ-
μι, ἀλλοῦ ὡς βραχίονες ὑδροβίων γιγάντων, ἀλλοῦ ὡς στρα-

πτα, θὰ ἀφῆνα μάλιστα νὰ με φονεύσουν, ἀλλὰ τοιοῦτοι ἀθλιχοι ; . .
Ὅχι, ὁλος ὁ ἐσωτερικός μου ἀνθρώπος ἐπανεστᾶται. Διὰ νὰ φυλάξω
τὸ κεφάλι αὐτὸ κατέφυγον εἰς τὴν πανουργίαν.

Ὁ Ἀστρουγκ ἦτο πολὺ ταραγμένος μετὰ [μικρὰν σιωπὴν ἐπα-
νέλαθε τὴν διήγησίν του, εἶπε πῶς ἐπάλαισε κατὰ τοῦ ἐξαδέλφου
του, πῶς τὸν ἐνίκησε μετὰ δόλον.

Ἐἶπεν ἡδὴ νυκτώσει, καὶ ὁ ἱατρός ἀκόμη ὀρθιος ἐμπρὸς εἰς τὸ
κρεβῆτι τοῦ ἀσθενoῦς ἤκουε Ὁ Ἀστρουγκ δὲν ἔκαμε καμμίαν χει-
ρονομίαν πλέον, ἀλλ' ἡ φωνὴ του ἦτο θερμὴ καὶ ἁρμονικὴ, τὰ λό-
για ἔβγαζαν ἄλλοτε ἀργά, ἄλλοτε γρήγορα καὶ ἄλλοτε ὑπόκωφα
καθὼς ὁ θόρυβος μακρυνῆς καταγιγίδος.

— Πιρρηκολούθουν τοὺς ἐχθροὺς μου ἐζηκολούθησε καὶ δὲν τοὺς
ἄφρινα ἠσυχούς, κατέφυγον εἰς τὴν Costantina καὶ ἐπεδόθησαν εἰς
ἀνατροφήν τῶν ἴππων διὰ νὰ τοὺς κάμω νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ κατα-
φυγιόν των ἔγραψα εἰς τὸν ἐξαδέλφον μου :

«Ἐλα πρὸς ἐμὲ ἀδελφεῖ! Ἐλα ἄς ἐνωθῶν πάλιν τὰ χεῖρα μας ἀλ-
λὰ τώρα διὰ παντός. Τὸ μίσός μου ἐπέρασε, ἔλα χωρὶς φόβον.»

Καὶ μετὰ τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου τὸν ἐπερίμενα, τὸν εἶδα νὰ ἔρχε-
ται ἀπὸ μακρὰν ἔφιππος. Μόλις ἐπλησίασε ἐσηκώθη ἐπὶ τῆς σέλας
καὶ ἐρώναξε : Ἀστρουγκ.

- Ἐδῶ εἶμαι, ἀπεκρίθη, εἶσαι μόνος;
- Ναί, τὸ βλέπεις. Ἦλθα μόνις ἔλαβα τὸ εἰρηνικὸν γράμμα σου. . . Ἐλησμώνησες ὅλα, δὲν εἶναι ἀλήθεια;
- Ὅλα, κατέβα ἀπὸ τὸ ἄλογο, ἔλα εἰς τὴν ἀγκαλιὰ μου
- Ὡ Ἀστρουγκ — ἐψιθύρισε λυπητερά ἐκεῖνος — εἶμαι τόσον ἀδύ-
νατος ἐμπρὸς σου, τόσον μικρός. Συγχώρησέ με τρέμω. . .
- Εἶνε τὸ κρῦο τῆς νύκτας.
- Ὁ ἀναπαυθῆς. . . Ὁ ἀναπαυθῆς εἰς τὸν τάφον ! ψυχὴ πονηρὰ καὶ κακὴ, γεννηθεῖσα εἰς τὸν δόλον ! πήγαινε νὰ εὕρῃς τοὺς συν-
τρόφους σου. . . καὶ ταχὺς ὡς ἀστραπὴ ὕψωσα τὸ ὄπλισμένον φοβε-
ρὸν χέρι μου καὶ ἐκτύπησα τὸν δυστυχῆ εἰς τὸ κεφάλι. Ἐπεσεν
ἀκίνητος εἰς τὴν γῆν, ἦτο νεκρός, τὸ αἶμα ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὸ
μέτωπόν του.

Ὅταν ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του ὁ ἀσθενῆς κατελήφθη ἀπὸ
σπασμούς, τὰ μάτια του ἔβγαζαν φωτιές, καὶ ὅλαί αἱ προσπάθειαι
τοῦ ἱατροῦ διὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ ἴσαν μάταιαι.

— Ἐπιληπτικὴ τρέλλα, εἶπεν ὁ ἱατρός εἰς τοὺς προσελθόντας νο-
σοκόμους' ἐτοιμάσατε ἕνα λουτρό.

Ὅταν μετὰ δυσκολίας τέσσαρες ἄνδρες τὸν ἔβαλαν εἰς τὸ λουτρὸν
ἐφαίνετο ὅτι ἐκοιμάτο, μετ' ὀλίγον ἐκίνησε μετὰ κόπον τὸ κεφάλι καὶ
ἀνοῖξε τὰ μάτια. Μόνον ὁ ἱατρός ἐσκυψε ἀπὸ ἐπάτω ἀπὸ τὸ λου-
τρὸν καὶ ἤκουσε τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ θνήσκοντος.

— Μὰ τὸν Ἡρακλῆ ! πόσο εἶνε κρῦα τὰ λουτρά σας!
Guglielmo Evans).

τικι ὄφρων συνεχομένων, οἱ ὅποιοι διεκδικοῦν δικαιοῦματα ἐπὶ κοινῆς καὶ ὠραίας ἐρωμένης. Ἡ λίμνη τοῦ Βρέννερ εἶνε ὅλη πράσινη, διότι μέσκα εἰς τὰ νερά της καθρεφτίζεται ἡ ὠραία φύσις τῶν πέριξ ὑψωμάτων. Ἐνῶ τὸ τρακίον μας στέκεται εἰς τὸ Bennerbad, διάφορα αὐτοκίνητα μὲ ὠραία ζεύγη ἀνεθοκαταβαίνουσι εἰς τὸν λόφον καὶ συνοδίαι οὐλόκληροι σκορπίζονται εἰς τὰ ρωμαντικά μονοπάτια μὲ τὰ αἰωνόβια δένδρα, τὰ ὅποια μουρμουρίζουσι εἰς τὴν μυστηριώδη γλῶσσαν τῶν φυλλωμάτων ὠραία τραγούδια τῶν Ἀμκαυλλίδων, ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου ἔψαλλον εἰς τὰ ἄλση τοῦ Ἐλικῶνος αἱ σύντροφοι τοῦ Ἀπόλλωνος.

Προχωροῦμεν πάντοτε ὑψηλότερα πρὸς τὸ Jnsbruck, καὶ πλησιάζομεν πρὸς τὰ Γερμανικὰ σύνορα. Τὸ Jnsbruck εἶνε ἡ πρωτεύουσα τοῦ Τυρόλου καὶ καθὼς πλησιάζομεν φαίνεται ὡς μία εὐμορφη νεράιδα, ἡ ὅποια μόλις ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ κρυστάλλινα βασιλεία της καὶ στεγνώνει τὰ κάλλη της κάτω ἀπὸ τὸν ὠραῖον ἥλιον. Ἐὰν δὲν ἦσαν ὠρισμένοι αἱ ἡμέραι τὰς ὅποιας διαθέτομεν ἀκόμη διὰ τὸ ταξιδί μας, θὰ ἤθελα νὰ ἐμένκαμεν ἐδῶ ὀλίγον διὰ νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸν τάφον τοῦ Μαξιμιλιανοῦ τοῦ Α', ὁ ὅποιος φημίζεται διὰ τὰ ὠραία του ἀνάγλυφα καὶ τὰ εἰκοσι ὀκτὼ γιγάντια ἐκ χαλκοῦ ἀγάλματα, τὰ ὅποια τὸν περιβάλλουσι. Ἄλλ' ἰδίως θὰ ἤθελα νὰ μείνω διὰ νὰ ἀπολαύσω ὅλα τὰ πέριξ τοπεῖα, τὰ ὅποια τῶρα καθὼς στροβιλιζοῦνται μὲ τὴν ταχύτητα τῆς διαβάσεώς μας ἀπ' ἐμπρὸς τῶν ἀποτελοῦν ἓνα ὠραῖον πανηγύρι τῶν ὀφθαλμῶν.

Ὅπως δὴποτε ὁ πόθος μου μένει πόθος καὶ εἴμεθα μακρὰν πλέον, ὅταν ὁ ἥλιος κλίνη πρὸς τὴν δύσιν καὶ ἐνοοῦμεν, ὅτι τὸ βράδι μας προσηρηθήη εἰς γερμανικὸν τρακίον, ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν ὀδηγῶν Γερμανῶν, ἀνθρώπων ἀκάμπτων, χονδρῶν καὶ πελωρίων, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουσι τίποτε τὸ κοινόν, οὔτε μὲ τοὺς εὐσταλεῖς καὶ χαριτωμένους Αὐστριακοὺς, οὔτε μὲ τοὺς λεπτοφυεῖς καὶ θερμοαίμους Ἴταλοὺς.

Μόνον εἰς τὴν Γερμανίαν αἰσθάνομαι τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ἐντελῶς καὶ ξένου ἀγνώστου, καὶ τὸ βαρὺ καὶ δυσδιάστακτον εἰς τὸ περιβάλλον, τὸ ὅποιον οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν καὶ συγγένειαν μὲ τὰς ἕξεις μας, καὶ τὸν ἰδικόν μας γκακτῆρα τῶν μεσημβρινῶν.

Κατὰ σύμπτωσιν καὶ τὸ ἐπερχόμενον σκότος βράζει περισσύτερον εἰς τὸ αἶσθημα τῆς ἐντυπώσεως αὐτῆς. Πλησιάζομεν εἰς τὸ Rosenheim, ἐν εἶδος προκαστείου τοῦ Μονάχου, εἰς τὸ ὅποιον ὀφείλομεν νὰ πληρώσωμεν ἐβδομηῆντα πέντε φαίνιγ, ὡς συμπλήρωμα τοῦ σιδηροδρομικοῦ εἰσιτηρίου μας.

Μετὰ τὸ Rosenheim τὸ τρακίον σταματᾷ εἰς τὸ Aibling, εἰς τὸ ὅποιον ὑπάρχει μία «στήλη τῆς Παναγίας», ἰδρυθεῖσα ἐκεῖ ἀπὸ τὰς γυναῖκας τῆς Βυουαρίας, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ τελευταίου ἀποχωρητισμοῦ τῶν Βυουαροῦ πρίγκηπος Ὁθωνος μετὰ τῆς μητρὸς του, τὸ 1833, ὅτε οὗτος ἤρχετο νὰ βασιλεύσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Μὲ μίαν εὐδελθεῖ λοιπὸν προσήλωσιν εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀτυχοῦς βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὅποιος εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀπεχωρίσθη ἀπὸ ὅ,τι εἶχε προσφιλέστατον εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ ἔλθῃ ξένος αὐτὸς εἰς ξένην, ἢν ἠγάπησεν ὡς ἰδικὴν πα-

τριδα καὶ ἀπὸ τὴν ὅποιαν μίση μόνον ἐθέρισε, καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Βυουαρίας, τὴν πόλιν τοῦ Φιλλέηνος Λουδοβίκου, εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ὁποίου τόσον ἀμείλικτοι καὶ σκληροὶ ἐφάνησαν οἱ Ἕλληνες.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἡ ἐφετεινὴ θεατρικὴ κίνησις πλουσία εἰς θιάσους ὄχι ὅμως ἀκόμη καὶ εἰς νέας καὶ πρωτότυπα ἔργα δὲν φαίνεται νὰ συγκινή τὸ κοινόν, τὸ ὅποιον ἄλλως τε καὶ ἐνεκα τῆς ὑγρασίας καὶ τοῦ δροσεροῦ καιροῦ δὲν ἤρχισεν ἀκόμη νὰ συρρῆ εἰς τὰς ὑπαιθρῖους παραστάσεις.

Μόνη ἡ πρώτη τοῦ Φιλλέου εἶχε συγκεντρώσῃ πολλὴν καὶ καλὴν κόσμον, ἀσφυκτικῶς συνωστισμένον. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ μεθ' ὅλην τὴν ποικιλίαν τῶν παραστάσεων καὶ τὴν ἐκλεκτικότητα τῶν περισσοτέρων ἀριθμῶν ἡ ζωηρότης τῆς συγκεντρώσεως τῆς πρώτης ἐσπέρας δὲν ἐπανελήθη. Ἐπὶ τέλους τὸ κοινόν, τὸ ὅποιον μὲ τρεῖς περίπου ὄρ. πληροῦσι σιδηροδρομὸν ἀνόδου καὶ καθόδου καὶ ὀλόκληρον βραδείαν ποικιλοτάτην εἰς θεάματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων, ἡ νοομαντεία τοῦ μουσικοῦ, τὸ ἄσμα τὰς ὑψιφώνου, ἡ γυμναστικὴ τοῦ Κινέζου, ὁ χορὸς ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς τῆς πριγκηπίσσης Κολόννα, τὰ παίγνια τοῦ νάνου, οἱ διάλογοι καὶ αἱ κωμικαὶ παραστάσεις τῶν δύο γάλλων σατυρικῶν ἀποτελοῦν θεάματα ὑπερτάτης τελειότητος καὶ ἀπολαύσεως, τὸ κοινόν ὄφειλε νὰ συρρῆ τόσον πολυπληθές, ὥστε νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν ἐταιρείαν, ὅπως προβῆ εἰς μεγαλειότερας θυσίας διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ ὅλην τὴν θερινὴν περίοδον μὲ θεάτρον εὐπρόσωπον.

Ἐδῶ τὸ θεατρίδιον Λότνερ ὑπόσχεται πρόγραμμα πλούσιον εἰς νέας καὶ ἐκλεκτὰ ἔργα λαμβανομένης δὲ ὑπ' ὄψιν τῆς εἰδικότητος τοῦ πρωτοσταυτουμένου εἰς τὰ τῆς διοργανώσεως αὐτοῦ φίλου κ. Γ. Βώκου, ἡ ἐπιτυχία φαίνεται ἐξασφαλισμένη.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΒΑΡΣΟΥ

Ὁδὸς Πειραιῶς. Οἰκία Φινοπούλου, ἀριθ. 19

Σήμερον τελοῦνται ἐπισήμως τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἄνω γαλακτοπωλείου, τὸ ὅποιον προστίθεται εἰς τὰ ἐκλεκτότερα τῆς πρωτεύουσας καὶ διὰ τὴν ἐκλεκτὴν ποιότητα τοῦ γάλακτος καὶ ὅλων τῶν εἰδῶν τῆς γαλακτοκομίας καὶ διὰ τὰς συγκαταβατικὰς καὶ λογικὰς τιμὰς του καὶ διὰ τὴν προθυμίαν τοῦ προσωπικοῦ.

Βούτυρα, γιανόρυζα, καϊμάκι, αὐτὰ τῆς ἡμέρας, ὅλα ἐνθυμίζουσι τὴν Κωνσταντινούπολιν, τόσον τέλεια καὶ γευστικὰ εἶναι εἰς τὸ εἶδος τῶν καὶ τότεν εὐθηνὰ εἰς τιμὰς. Τὸ συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τὰς κ. κ. ἀναγνώστριάς μας.

ΕΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ

Σύντομον περιληπτικὸν μὲ πλῆθος συνταγῶν μαγειρικῆς καὶ ὠφελίμων περὶ θρεπτικῆς διαίτης γνώσεων, ἐξέδωκε τὸ βιβλίον τοῦ ὁ κ. Εὐχ. Μαλῆς διδάσκαλος τοῦ μαθήματος τῆς μαγειρικῆς εἰς τὴν Οἰκοκυρικὴν καὶ Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληγίδων. Διὰ τοῦ βιβλίου τούτου, τὸ ὅποιον στοιχίζει μίαν μόνον ὄρ. εἰς Ἀθήνας, τὰ μαθήματα τοῦ κ. Μαλῆ διδάσκονται εἰς κάθε οἰκοκυρῶν, τῆς ὁποίας θὰ καταστῆ πολῦτιμος ὀδηγὸς καὶ ἀπαραίτητος σύμβουλος διὰ τὴν ὑγιεινὴν καὶ οικονομικὴν διαίταν τῆς οἰκογενείας τῆς. Αἱ αἰτήσεις ἀπευθύνονται εἰς τὴν Οἰκ. Σχολὴν Ὁδὸς Πανεπιστημίου 26.